

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1514. usque ad annum 1520

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1769

VD18 90118464

§. 61. Parlamenti repugnantia in recipiendo concordato vindicata

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66414](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66414)

§. LXI.

Sæcul. XVI.
A.C. 1518.*Parlamenti repugnantia in recipiendo
concordato vindicata.*

Ceterum repugnantia, qua Parla-
mentum Parisiense concordata promul-
gare detrectabat, validis fulciebatur ra-
tionibus. atque optandum fuisset, ut il-
lius constantia minarum terrori haud ces-
sisset. Oppositionis momenta potissimum
ad tria revocari possunt capita, quæ tres
itidem Concordatorum articulos, eosque
summi ponderis concernunt.

Pinsson. p.
738.

Primus articulus nonnisi annatarum
perceptionem ex cunctis beneficiis, quæ
Regiæ nominationis essent, spectabat;
cum vero hic idem articulus tractu tem-
poris fuerit abrogatus, nulla de eo habi-
ta est quæstio. Hoc unum observandum
occurrit, quod Parisiense Parlamentum
nullum non moverit lapidem, ut hic ar-
ticulus examini, ac maturæ deliberatio-
ni subiceretur; inde enim pericula toti
Regno funesta subsequi exposuit, contem-
ditque, quod annatas petere, Franciæ
Regum edictis prohibitum sit, Curia-
que Romana eo duntaxat fine illas insti-
tuerit, ut hoc pacto aurum ex Galliis
Romana Curia attraheret; in quo hujus
aulæ genium sibi satis perspectum ha-
buisse ostendit.

Hist. Eccles. Tom. XXXIII. X Alter

Sæcul. XVI.

A.C. 1518.

Pinsson. ib.

p. 739.

Alter articulus concernebat *evocationem caussarum majorum* ad Curiam Romanam, inde sequitur, quod Episcopatum & Abbatiarum in Regno Franciæ necnon Cardinalium, & ejusdem Curiae caussæ ad Sedis Apostolicæ tribunal revocandæ essent, ut hoc pacto omnes lites beneficia concernentes, aut propter simulatas abdicaciones, aut ob alias rationes motæ in hoc tribunali dijudicandæ essent, prout ante Pragmaticam consuetudinis erat. Equidem in hoc articulo Pragmaticæ decretum a Concordato haud differre dicitur; id tamen nonnisi quantum ad aliqua affirmari valet. Aliunde hic Pragmaticæ articulus in Galliis haud vigeat; caussæ enim majores semper a iudicibus ordinariis instructæ, ac decisæ fuerunt. Ipsimet quoque Cardinales, ac Romanæ Curiae Officiales pro veteri Regni more suas lites in Galliis agebant, nec ibidem Cardinalium, atque horum Officialium, imo nequidem ipsius Pontificis decreta in hisce materiis observabantur: ita enim in Basileensi Concilio, necnon in Pragmatica statutum erat: Ecclesia autem Gallicana hoc decretum de caussis majoribus ea duntaxat lege recepit, ut duo illa alia acceptarentur decreta; auctis vero hisce decretis, nonnisi Gallici Regni damna promovebantur.

Præter

Præter hasce rationes, aliud adhuc inter Pragmaticæ & Concordati articulum versatur discrimen circa causas majores; quippe in Pragmatica causæ ad Ecclesias & Monasteria restringebantur; in Concordatis autem fit mentio de causis majoribus in jure expresse nominatis; ex hac autem dispositione ejusmodi causarum numerus propemodum infinitus evadit, atque ad arbitrium Jurisperitorum eas admitentium, vel declarantium excrescit.

Circa tertium articulum de regia nominatione ad Prælaturas, & de electionibus ad beneficia abrogatis, censet Parlamentum, hanc legem Regis Regnique juribus adversari, omnesque apud Sedem Apostolicam vacationes, velut abusus sacris Canonibus, Regum Franciæ edictis ac juri communi contrarios reprobat. Equidem in Concordato subjungitur, quod speciales vel generales reservationes ad vacatura beneficia per Papam & Sedem Apostolicam non fiant; nulla tamen fit mentio de beneficiis actu vacantibus; ex quo autem inferri posset, quod ejusmodi beneficia reservandi jus summo Pontifici salvum maneret (*). Præterea Concordatum de

X 2

Reli-

(*) Haud dissimulare possumus anilem Continuatoris cavillationem; vel enim intelligit, be-
nefi-

Sæcul. XVI.
A.C. 1518.

Pinsson. p.
739.

Sæcul. XVI. Religiosorum monasteriis nec verbum in-
A. C. 1518. jecit, hinc deducitur, quod soli Ponti-
 fici eorum provisiones competere, cui
 tamen rei Pragmatica Sanctio remedium
 opposuerat.

Ex his omnibus Parlamentum conclu-
 debat, Concordati articulos magis sum-
 mo Pontifici, quam Regi proficuos fore;
 quippe I. Papæ plena relinquatur de Mo-
 nialium conventibus aut præventionis,
 aut reservationum jure disponendi facul-
 tas. II. Nullum Regi jus asseritur in di-
 gnitates inferiores Decanatum, Præpo-
 siturarum, aliarumque, relicta summo
 Pontifici de iis *præventionis jure* providen-
 di potestate. III. Præcipuæ dignitates,
 nimirum, *Episcopatus, Abbatia, Priora-
 tus conventuales electivi vacantes in Curia
 Romana*, a Regia nominatione excludun-
 tur, easque conferendi jus summo Pontifici
 adstruitur. IV. Nulla Ecclesiis tam sæ-
 cularibus quam Regularibus, quibus jus
 eligendi competit, providendi facultas
 Regi

*beneficia, quæ tempore, quo Concordatum erige-
 batur, actu vacantia, vel ea, quæ postmodum
 vacabunt, si primum, tunc plane exiguum unius
 vel alterius beneficii jus Papæ reservatum mane-
 bat, si secundum, utique ejusmodi beneficium
 jam vacaturis accensetur. Quid ergo conqueri-
 tur? nimirum Papam non omni jure ac juris-
 dictione penitus exspoliatum dolet.*

Regi relinquatur. V. Ad ceteras vero dignitates electivas, ad quas Regi jus nominandi tribuitur, Personam idoneam nominare adstringitur; inde vero crebras difficultates oriri, litesque intervenire necesse est, quæ nonnisi ad diminuenda Regis jura tenderent, eoquod ad majorum caussarum censum revocarentur.

VI. Ecclesia Gallicana in perpetuum eligendi jure privatur, quod juri naturali repugnat, cum eligendi facultas pariter ex jure divino descendat, eoquod ea ex sacri Codicis & Conciliorum auctoritate comprobari valeat: aliunde vero legibus quoque civilibus, ac Clodovæi, Caroli magni, Ludovici Pii, S. Ludovici, Philippi pulchri, Ludovici *Hutin* seu rixosi, Caroli VI. Caroli VII. edictis stabilita sit, qui omnes Galliæ Reges electiones perpetua firmitate tuebantur, ac Curia Romanæ usurpationes prohibebant. Præterea Parlamentum contendebat, quod propter abusus, qui in Pragmaticæ usum quandoque irrepsissent, illa haud jure aboleri posset; & quamvis nonnullæ Decretales summis Pontificibus ad Episcopatus nominandi jus asserant, eas tamen abrogatas esse, ac non raro Regis Advocatos illis, qui ejusmodi Decretalium auctoritate uti, aut eis initi tentabant, silentium imposuisse constat. Hæ sunt generatim illæ rationes, quæ

Sæcul. XVI.

A.C. 1518.

*Glossa Joa.**Andr. in cap.*Quamquam
de election.

in 6.

Sæcul. XVI. Parliamenti Curiam ad concordata penitus rejicienda permovebant.
A.C. 1518.

§. LXII.

Parlamenti rationes de Pragmatica non abroganda.

Pinsson, ib.
p. 749.

Hand segniori studio Parlamentum Pragmaticæ Sanctionis abrogationi ob-
luctabatur: præprimis enim arguebat,
quod Regis Legatus Romæ agens de hac
revocatione non fuisset admonitus; ali-
unde vero in ejus abolitione plures con-
tinerentur articuli Regiæ auctoritati om-
nino adversi, eo quod sæcularibus hujus
Regni Viris Pragmaticæ defensio inhibe-
retur, *indicta pœna amissionis feudorum
tam a Romana, quam ab alia Ecclesia ob-
tentorum.* Id vero Regiæ auctoritati re-
cta opponi aiebat, cum leges condere,
soli Regis esset, utpote supremi Domi-
ni omnium regni sui feudorum, quamvis
hæc a nullo alio, quam ab ipsa Ecclesia
obtenta fuissent, quam etiam ob causam
Galliarum Episcopi Regi de omnibus feu-
dis, quæ ab eo concessa possident, fidei
Sacramentum exsolvunt: immerito igitur
Romana Curia contendit, summo
Pontifici in omnia Regni feuda ab Eccle-
siasticis possessa supremum competere do-
minium.

Secundo